

κι' άμέσως έλοι έτρεξαν με τόσο βογγητό κι' ό Θεωρής κρυφά κρυφά τούς είπε τό και τό, και τότε κάπως άρχισε καθώς να υποθέτη για τό Χαρτοφυλάκιον πός γίνεται μελέτη. Κι' ή τρέτη ήμέρας 'πέρασαν κι' ό Θεωρής άκόμα, ούκ ήν φωνή κι' άκρόσι από κανένα στόμα, κι' ό Βασιλεύς άδημονεί και δός του πήγαιν' έλα, κι' άπ' τό Τατό έρχεται και 'στην κορφή κανάλα.

Μά ήλθε και τό Σάββατο κι' έπέρασε και τούτο κι' ό Βασιλεύς, βρέ Περικλή, πολύ συνοφρυωτο, και ήλθε κι' ή Κυριακή κι' έπέρασε κι' έκεινη κι' ό Βασιλεύς έπρόσμενε τί διάβολο θά γίνη, μά κι' ή Δευτέρα έρχεται και σάν πουλι πετζ κι' ό Θεωρής τούς 'Υπουργούς άκόμη μελετζ, άλλα κι' ή Τρίτη άρχισε να γλυκοζημερώνη και τότε κι' ό Βασιλεύς έφώναζε «Κορδόν». Τήν δε Τετάρτην, Περικλή, περί τό μεσημέρι προσήλθεν ό Θεωδωρος με 'Υπουργούς άσκέρι, και παραθύρων και θυρών έρμητικώς κλεισμένων τόν μέγαν δρκον έρωσε τόν καθιερωμένον, και τόν Μεγαλειότατον και πάντας βεβαίωνα πός τώρα τό Ρωμαϊκό θά πάη σάν Κορδόν. 'Αλλ' έρωσε έστειλε παρών έκει κι' ό Μυταράς κι' έβλεπε τά γενόμενα κι' αυτός ό φουκαράς, κι' έκούνα τό κεφάλι του κι' έστάναζε κι' έπόνει και μόνον από μέσα του έφώναζε «Κορδόν».

Κι' άπου τόν δρκον έβωσε καθ' έλην την έντέλειαν άμέσως έλ' οι πετινοί κι' έβω και 'στην Δεκέλειαν μ' ένα οζόν λαρρυγισιόν Κορδόν εν έκακάρισαν κι' οι δοολοί κι' οι έλεούθροι άπό χαρά 'λαγτάρισαν, κι' ήλθκανε και ό καιρός και τό φτωχό Ρωμαϊκό, και σάν πεπόν έγινε, βρέ Περικλή, μουλκίκο.

II. Και τέλος πάντων έχομεν Κυβέρνησην; Φ. Δέν ξέρω....

εις την «Πρωταν» διάδοσε να 'δης τά περαιτέρω. 'Αλλά για να παραιτηθ ό πριν Πρωθυπουργός εκ τούτου καταφαίνεται εις πάντας έναργως πός έχει ό Θεωδωρος την πλειονοψηφίαν και τώρα οι Τρικουμικοί θα πάθουν άποφίαν. Και για να βάλουν την 'Ελθα 'στο ζούδι και 'στ' άλάτι κι' ό Κορδονάτος ό μακρός να πάη 'στο Παλάτι, σημαίνει πός ό Βασιλεύς τούς χωρατάδες άφισε και Σόμβουλον τόν Θεωρην να κάμη άπεράσιση. Και για ν' άκούσι να βρωμού τών περην χορτάτων χωτά του Βαρελιθ τάγαθά έπέρασαν τά πρωτα, και για να τρώγη σήμερα ό Βαρελιθς φάβα αυτό θά 'πη πός σίγουρα διώσαν τον Κάδδα, και για να διορίζεται ό κάθε Κορδονάτος μού φαίνεται πός κυβερνά ό Θεωρής τό κράτος. II. Λέγε, μωρέ, και μ' έσκασες...

Τι να σου 'πώ, κασσίδη; ήγώ δέν ξέρω τίποτα, ό κόσμος διαδίδει.

II. Τό 'Υπουργειον έγινε;

Βεβαίως δίχως άλλο, έν τούτοις όμως, Περικλή, άκόμη άμφιβάλλω.

II. Γιατί, βρέ, τόν άνήξερο και τόν κουτό μού κάνεις; Φ. Κατήγησα Πυρρωνιστής καθώς ό Δελιγγιάννης... άλλ' όμως ταύτης της Σχολής και οθ θα κάμω μύστην, να υποθέτης πάντοτε χωρίς να δίδης πσίον. Βλέπε τά πάντ' άμφιβολα καθώς τόν Θεωρην... εις έλα τό ένδέχεται, τό ίσως, τό 'μπορει... τό 'Υπουργειον έγινε ως λέγεται 'στα πλήθη... καθάπερ διαδίδεται, καθά διεδρουλήθη... μεταχειρίζου σχήματα στρυφνά και μπερδεμένα, τά πάντα πιθανότατα, πλην βέβαιον κανένα. Τιοιουτρόπως άρχισε τά πράγματα να κίνησι κι' έν μόνον έχει βέβαιον, τό ζύλο πού μού δίνεις. II. Λοιπόν δέν έγινε, μωρέ;

Φ. 'Ιως... 'μπορει... θαρρώ... ως πλέον τι τού πιθανού τό πράγμα θεωρώ...

II. Δέν έγινε;

Φ. Προς τό παρόν κανεις δέν άμφιβάλλει...

II. 'Όρος, λοιπόν, Πυρρωνιστή, καμπέσαι 'στο κεφάλι.

Καντάδες 'Υπουργών μ' ήχον ταχόν κι' άργέν.

('Ο Φασουλής κι' ό Περικλής, οι δύο λαοπίλνοι, με όργανα διάφορα τραβούν 'στο Δελιγγιάννη.)

Φ. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, Θεωδωράκη, Θεωδωρή... βγάλε μας κανένα λόγο και μήν κίνησι τόν βαρό. Τώρα ποδαβλες μεγάλη σακαράκα μες 'στη μέση έλα δώσε μας ρουφετζα και καμμία φαροβόλι... Στ τιμομεν, οθ όνοτομεν και οι δύο μας μαζ'... εις τόν άπαντα αίωνα ό Θεωδωρος να ζή.

II. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, Θεωδωράκη κοτσονάτε, φαροβόλια ζηλεμένη, Σακαράκα Κορδονάτε. Και οι δόσ μας περπατομε με παπούτσια τρυπημένα, και την φτώχεια μας γνωρίζεις και τά χάλια μας τά ζέρεις... ήλθες κι' έλαμφε ό κόσμος κι' έφωτισθησαν για σίνα τ' 'Αναφώτικα, τό Κάστρο, κι' ό γνωστός 'Αη-Σιδέρης.

Φ. —'Ηλθες κι' έλαμφε ό κόσμος κι' ή Αλλη των 'Ανακτόρων κι' έσαλιέθ' ή Συμμαχία των τριών Αδικοκρατόρων. 'Υπουργός έπι τών δουλων τό σπαθί 'στα χέρια πέρισι κι' έλ' ή άύσι οθ τρομάζει, μά κι' ήγώ οθ παρατρέμω... όπου μας βρωμιά μπαρουτί μία χαρά τά καταφέρνεις με τά ήξεις ούκ άφήξεις και οθ θήξεις έν πολέμω.

II. 'Ηλθες κι' έλαμφε ό κόσμος, Ναπολέων Θεωδωρή... νά! ρουκίνασι, νά! κουμπούρας, νά! ζουραβές και χοροί. Κάθε τόσο σήκωνε μας εις τό πόνι άρον κι' όλων τό Βερολίνου τό Σινδέρτον κοπάνα... ήλθες κι' έπιεσσε τρεπούλα τόν Σταμπούλωφ τόν Βουλγάρω και ό διάολος τού 'πηρε τόν πατέρα και την μάνα.

Φ. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, κι' οι σίτοι σου Βουλευτά, σοι έρχονται άπ' έξω τροπαίχουι κνηταί,

ἀπ' ἐξῆς διαβαίνουν πρῶτα γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχή σου
καὶ τὰ σχέδια ν' ἀκούσουν καὶ τὰ λόγια τὰ μεγάλα...
ἄς φτερώσῃ τοὺς σπαθῆτους ἢ μεγάλῃμος ψυχὴ σου
καὶ παντοῦ τὸν τρόπον χύσῃ μὲ τὸ Πένα καὶ τὸ Πάλα.

Π.—Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι, σὺ τὸ φέρει τοῦ Μωριά,
νὰ μὰς δώσῃς γιὰ τὴν Κρήτη μιὰ μικρὴ παρηγοριά.
Μές 'στὰ νέα μεγαλεῖα καὶ τὰς τόσας σου τιμὰς
μὴν ἀφήσῃς κανενὸς μὰς τὴν φαρμίλα νὰ πεινάσῃ...
Θοδωρῆ, ἐλέησέ μας καὶ ἀγάπησε κι' ἡμᾶς
ὡς τὸν φίλο Κορομάντζο, ὡς τὸν Κάβδα τὸν Θανάση.

(*'Στοῦ Δεληγιώργη πᾶνε
καὶ πρὸ πολὺ κτυπᾶνε.*)

Φ.—'Ὁ μπατζανάκη τοῦ Καραπάνου
ὁ Λεωνίδα, χρυσὸ λέβητη,
γαμβρὸ πλουσιοῦ ὑπερηφάνου,
ἐνὸς Χρηστάκη, ἐνὸς 'Εφέντη.

Σ' ἔρνοῦν οἱ κάμποι, σ' ἔρνοῦν οἱ λόγγοι,
καὶ σὲ δοξάζει τὸ Μεσολόγγι
μὲ τὰ πετάλια καὶ μὲ τοὺς σπάρους,
ποὺ ζετρελλαίνουν φαγάδες γλάρους.

'Ἐχεις καὶ στήθος, ἔχεις καὶ γλῶσσα,
ἔχεις καὶ γνῶσι, μάχεις καὶ γρόσα,
κι' ὅ,τι καθέννας καλὸ σοῦ 'πῆ
γιὰ σὲ ταιριάζει, ὦ Τσελεπή.

Κι' ὁ Παρικλέτος γιὰ σένα χαίρει,
λακὲς καὶ βούλους ἔμπρὸς σου θάνατι...
σφιξε τὴν πένα καλὰ 'στὸ χέρι
καὶ κάθε μπόστια τουλοῦμι κᾶνε.

(*Τρέχουν καὶ 'στὸν Καραπάνου
μετὰ φιλοερῶν παιδιῶν.*)

Φ.

'Ὁ μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποδοῖσι καμάρει γιὰ τὴν πατρίδα,

και τι αξίζεις το ξέρουν όλοι
και τὰ Τραμβάυ ποδοχες 'στην Πάλι.

'Εσύ ποὺ έλεγες αὐτὸν τὸν τόπο
πρωτομουρλόζαρο και χρωκόπο,
σὺ τώρα πλοῦσο κι' έμένα κάνε
και φύλλους 'στ' άχυρα ζήτα και πιάνε.

Π. — 'Ω μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποὺ τὴν ἀλήθεια τὴν λές χονδρή,
τὰ δρό σου μάτζα κάμε γαρίδα
πρὶν έμῃον κλέφταις μέε 'στό μανδρί.

Σκοῦξε και φώναξε μέ τὴν φωνή μας,
ταῖτιά σου σήκωσε, κῆρ Καραπάνε,
τρέχε κι' έπήρανε τὸ λαγαριό μας
και λίσπη τόκοφαι και πᾶνε πᾶνε.

(*'Εὐὸν Ζαήμη πηλαλοῦν
και χορεύουν και γελοῦν.*)

Φ. — 'Εδγα να σὲ 'δε,
ποδοχες τόσαις χάρες,
και σὲ τραγουδῶ
μέ χρυσαῖς κιθάραις.

Γιὰ Δικαιοσύνη
θῆε λαγοῦ αὐτίκα
και γρηγοροσύνη
και άπτό ματζά.

Π. — Μή, Ζαήμη, τρέμνε,
κι' αν ή ζυγαριά,
ποὺ σου δίν' ή θέμις,
σου φαγή βαρειά,

Κόττα μή σου φύγη..
ντοβρος νῆ σταθῆς,
μη και σὺ 'στό ζυγι
ζύκικος 'βρεθη.

(*Και 'τόν Κουμουνοδορο πᾶνε,
ποὺ ποῦδ τὸν ἀγαπᾶνε.*)

Φ. — Γεζά σου Κώστα, τῆς Μάνης άσικη,
σὲ κοντάζω τοῦ θῆνου πλῖτο...
τώρα βάρκα, μαοθνα, κατκι,
τῶρ' άρμάδα, τορπίλλη, μουρλότο.

Π. — Βάστα, Κώστα, καλά τὸ τιμόνι,
γιατὶ μάθρη φουρτονα πλακόνει...
Βάστα, Κώστα, σ' αὐτὸν τὸν Σιρόκο...
έγνα λέσσα κι' άμέλα τὸ φλόκο.

Φ. — Γεζά σου, Κώστα, και πέτα ταχύς...
ρίχνα σμπάρα κι' όπίσω κι' έμπρός,
και σοὺ εἶχομ' έξ έλης ψυχῆς
και βαρβάτος νῆ γίνης γαρμπρός.

(*Και 'τόν Γεροκωστόπουλον τὸν 'Αχιλλέα πᾶνε
και μία Φουσαρμόλνα κι' ένα μουτζουμι σᾶνε.*)

Π. — 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, και σὺ 'στό παραθόρι,
τῆς Πάτρας διαμαντόπετρα και διαλεκτὸ ζαφειρι.
'Εδγα τῆς Φουσαρμόνικας γλυκὸ ν' άκουσῆς ήχο,
έδγα σοὺ ποὺ έβγαλες τὸν Κανακάρη μαθρο,
ποὺ τὸνομά σου εἰκόλα δέν έρχεται 'στό στήχο
και μέ τῆς έξη συλλαβαῖς τὸν διαβόλο μου θαδρω.

Φ. — 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, καμάρη Πατρινο,
όποδ τὴν Πόβλια 'μαθρῖσες και τὸν Αδγαρινό.
Μῆ τῆς Παιδείας τὴν φωτιὰ και τὴν άγάπη φλέγῃσαι
κι' έχεις κοιλὰ πελεκητή μας 'δεις φωνή μέ μέταλλο...
μέ σήκωσε τὴν φτέρνα σου σάν 'Αχιλλεὺς ποὺ λέγῃσαι
και δός τῆς μζά εἰς τὸ καρφι και άλλη μζά 'στό πέταλο.

Π. — Μεγάλος γιὰ τὰ Γράμματα ὁ πόνος κι' ὁ καυμός σου,
μέ δός κι' έμας τὸν κόπο μας 'δ' είναι ὀμοσις σου,
και μή μας πάψῃς, 'Γκουργά, μζά συγγενῆ Δασκόλα,
άλλῶς κατακάλημα θῆ φῆς ἀπο τὴν σκάλα.

(*Εἶπαν αὐτὰ ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς τῆπόδητα
και τρέχουν εἰς τὸ σπήντια των φωνάζοντες «Κοροδόνια».*)

Και άλλῃταις ποιικιλίαις,
μ' άλλευς λόγους άγγελίαις.

'Εμπρός 'στης 'Ακροπόλεως τὴν Χαλιμα ριχθῆτε,
αν θέλῃτε ἀληθινὰ νῆ εὐχαριστηθῆτε.

'Η Χαλιμα ή ζακουστή μέ παραμόθια χίλια,
ή Χαλιμα ή θμορφη μέ ζάχαρη 'στό χαλίνα,
όποδ διαβαίνου γόρω τῆς ὀνάδες και σερβίγια
κι' άφρόπλασταῖς Κανουμισσαῖς μέ τῆς άγάπης μάγια,
μέ τοῦ σεντιὰ ὀνειράτα, μέ τοῦ σεντιὰ σεκλίτζα,
μέ χίλια δρο ροδόσταμα, μέ χίλια δρο σερμπέτζα.
'Εμπρός 'στης 'Ακροπόλεως τὴν Χαλιμα ριχθῆτε
και έλοι κι' εἶλαι σας γι' ατὴν λεπτά μη λυπηθῆτε.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στό σπήτι μου άνέβη
'στην Νεάπολιν άπάνω — κι' ἀπο τοῦδε συνοροῦς,
μέ ξενοδοχιον Σῶδη — θρο'στό λάδι τρεῖς'στό 548.

μέ Χημισιον, μέ μζά μάνδρα, — μέ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μζά χῆρα δίχος άνδρα, — ποῦταν άλλους μαμμῆ.